

Arrest

nr. 247 807 van 20 januari 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. HAUQUIER
Henri Jasparlaan 109
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 31 augustus 2020 hebben ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 juli 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 december 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 januari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat V. HAUQUIER en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die verklaren van Colombiaanse nationaliteit te zijn, zijn volgens hun verklaringen België binnengekomen op 27 september 2019 en hebben een verzoek om internationale bescherming ingediend op 9 oktober 2019.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werden de dossiers van verzoekers door de Dienst Vreemdelingenzaken op 28 februari 2020 aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overgemaakt. Op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werden verzoekers gehoord op 1 juli en 2 juli 2020.

1.3. Op 27 juli 2020 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden op 30 juli 2020 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing inzake verzoeker luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op (...)1980 te Bogota. U woonde steeds in Buenos Aires, San Cristobal Sur te Bogota. Tussen uw achtste en vijftiende hielp u uw vader in de bouw. Ook nadien werkte u voor verschillende bedrijven in de bouwsector. Van 2003 tot 2008 werkte u in een zaak voor kantoorbenodigdheden. U begon toen aan een hogere studie informatica, dewelke u in 2012 afrondde. Vanaf 2008 werkte u bij de ETB (telecomdienst Bogota). U gaf daar informaticaopleidingen. Nadien begon u met uw partner C. J. P. T. (CG X; O.V. X) een sociaal project genaamd "Tic familia y hogar", waarbij jullie aan verschillende kwetsbare doelgroepen informaticaopleidingen gaven. Vanaf 2014 werkte u tevens voor het bedrijf "renta systemas". In 2019 werd u commercieel directeur bij (...).

Begin 2019 begonnen uw partner en u in Chaguani, een dorp net buiten Bogota, met een sociaal project. Jullie deden dit in samenwerking met M. R. van Alianze Verde, die daar op dat moment campagne voerde om verkozen te raken in de gemeenteraad. Jullie ondersteunden haar verkiezingscampagne door op verschillende plaatsen informatie te gaan geven over de informaticalessen die jullie zouden geven indien M. in oktober 2019 verkozen zou raken. Jullie zochten ook uit waar en op welke manier die lessen zouden kunnen plaatsvinden. Op 15 juni 2019 werden jullie aan een brug tegengehouden door drie mannen toen jullie vanuit Chaguani terugkeerden naar Bogota. Ze vroegen jullie wat jullie daar deden. U antwoordde dat jullie bezig waren met een project in samenwerking met M. van Alianze Verde om er informaticalessen te geven. Hiermee waren ze niet opgezet. Ze zeiden dat Chaguani terrein was van de 'aguilas negras' en dat jullie moesten vertrekken. Jullie vertrokken onmiddellijk en brachten Monica hiervan op de hoogte. Ze zei dat jullie niet bang moesten zijn, dat jullie zich er niets van moesten aantrekken en gewoon moesten verder doen. Hierop namen jullie de beslissing het project verder te zetten. Jullie keerden nadien nog twee keer terug naar Chaguani in het kader van jullie project. Op 27 juli 2019 werden uw partner en u in Fontibon (Bogota) in de buurt van uw schoonouders bedreigd door twee personen op een motorfiets. Een van hen zei dat jullie al verwittigd waren dat Chaguani het terrein was van de 'aguilas negras' en richtte zijn wapen op jullie. U sprong naar voor en duwde de man met het wapen, waardoor uw partner en u het op een lopen konden zetten en aan jullie aanvallers konden ontsnappen. Jullie kwamen tot de conclusie dat jullie niet langer in Colombia konden blijven en begonnen alles te regelen voor jullie reis.

Jullie zijn legaal uit Colombia vertrokken op 25 september 2019. Jullie reisden via Amsterdam en kwamen in België aan op 27 september 2019. Jullie verzoek om internationale bescherming werd hier geregistreerd op 9 oktober 2019.

Ter staving van uw verzoek legt u uw originele identiteitskaart (d.d. 24/3/'98) en paspoort (d.d. 23/8/'19) voor. U legt tevens kopieën voor van foto's en documenten van informaticaopleidingen die u gaf in het kader van uw project, foto's van in de verkiezingsperiode en een foto van de plaats waar het eerste incident plaatsvond en artikels in verband met de situatie in Colombia. Uw advocaat bezorgde tevens nog een rapport van de Colombiaanse ombudsman (Defensoria del Pueblo).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging hebt zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2, a, b en c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aangetoond hebt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat omtrent de incidenten die hebben geleid tot uw vertrek uit Colombia ernstige bedenkingen kunnen worden gemaakt. Zowel u als uw partner leggen hierover incoherente verklaringen af. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) had u verklaard dat tijdens het eerste incident werd gezegd dat u moest ophouden zich als een "jeannette" te gedragen in het dorp. Hierover rept u met geen woord bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS). Bij het CGVS verklaart u dat u toen gevraagd werd wat jullie in Chaguani deden en dat u zelf antwoordde dat u er in samenwerking met M. van Alianze Verde bezig was met een project om daar les te geven (CGVS p.12). Uw partner daarentegen verklaart dan weer dat ze zeiden "we weten wel wat jullie daar doen" (CGVS 19/23773 p.11). U had de personen die u bedreigden nooit eerder gezien en weet er geen namen van (CGVS p.13). Bij het CGVS beweert u dat bij beide incidenten werd gezegd dat Chaguani het terrein is van de *aguilas negras* (CGVS p.12). U zou hierdoor met 100% zekerheid kunnen zeggen dat deze groepering achter beide incidenten zat (CGVS p.16). Op een gegeven moment haalde u zelfs aan dat ze letterlijk zeiden "we zijn van *aguilas negras*". Wat later ontkende u dan weer dat ze dit zouden hebben gezegd. Ze zouden enkel hebben verwezen naar het feit dat Chaguani het terrein is van deze groepering (CGVS p.12, 14, 16). Het is frappant dat u nu verklaart zo zeker te zijn dat deze groepering verantwoordelijk zou zijn voor de door u aangehaalde vervolgingsfeiten, terwijl u bij de DVZ nog verklaarde niet te weten wie ze zijn en enkel te speculeren dat mogelijks de *aguilas negras* erachter zouden zitten omdat u in het dorp hoorde dat dit terrein was van deze groepering. U benadrukte toen dat u niet wist dat zij het waren, dat het enkel speculaties waren. Als u hiermee wordt geconfronteerd, herhaalt u simpelweg dat de bedreigers dit wel degelijk zouden hebben gezegd (CGVS p.19). De uitleg die hierover nog wordt geformuleerd in het kader van de opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud kan tevens niet overtuigen. Dat u enkel zou hebben verklaard niet te weten wie jullie probeerde te vermoorden omdat jullie geen tastbaar bewijs zouden hebben van wie hierachter zat, is geen verklaring voor het feit waarom u bij de DVZ zo sterk benadrukte dat het slechts speculaties waren - zeker temeer u nu steeds blijft volhouden dat bij beide incidenten letterlijk door henzelf werd verwezen naar de *aguilas negras*. Dit alles doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van jullie verklaringen.

U legt bovendien geen bewijsstukken van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten voor.

Voorts kunnen tevens vragen gesteld worden bij het politieke karakter van jullie project. Jullie waren reeds sinds 2010 bezig met dit project en ondervonden voor juni 2019 nooit eerder problemen hieromtrent (CGVS p.8, 14 en CGVS 19/23773 p.5, 13). De moeilijkheden zouden pas zijn ontstaan doordat jullie gingen samenwerken met M. van Alianze Verde gedurende een verkiezingscampagne. Ook dit gaf de eerste maanden geen problemen (CGVS p.9, 14). U en uw partner waren geen lid van een politieke partij en waren tevens geen door de wol geveerde politieke militanten van Alianze Verde. Jullie hebben binnen die partij zelfs met niemand anders dan M. contact gehad (CGVS p.9 en CGVS 19/23773 p.6-7). Zowel uit de verklaringen van uw partner als die van uzelf blijkt dat het jullie er vooral om te doen was meer mensen aan jullie project te kunnen laten deelnemen, zodat jullie project zou kunnen groeien (CGVS p.13 en CGVS 19/23773 p.12). U verklaart letterlijk dat het door toeval was dat u uw project aan haar campagne koppelde, dat als u elders gelijkaardige kansen had gekregen, u het evengoed ergens anders en met iemand anders had kunnen doen (CGVS p.13). Jullie weinig verregaande link met deze verkiezingscampagne blijkt verder des te meer uit het feit dat uw partner zelfs niet in staat was te zeggen hoeveel percent Alianze Verde uiteindelijk bij de verkiezingen in oktober 2019 behaalde of hoeveel stemmen M. toen kreeg (CGVS p. 19/23773 p.18).

Jullie kunnen tevens geen concrete voorbeelden geven van andere personen die gelijkaardige zaken als jullie zouden hebben meegemaakt. Jullie hebben geen weet van anderen die de campagne van M. steunden en hierdoor problemen zouden hebben ondervonden. Jullie weten zelfs niet of M. zelf al dan niet ooit problemen heeft ondervonden (CGVS p.18 en CGVS 19/23773 p.17). Jullie hebben M. hier ook niet meer over gesproken na hetgeen jullie zou zijn overkomen (CGVS p.19/23773 p.17). Dit is zeer opmerkelijk. Een dergelijke laconieke houding doet andermaal afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door jullie ingeroepen vrees. Het gaat hier immers om informatie die essentieel is om jullie risico op vervolging in te schatten.

Na het tweede en laatste incident zijn jullie bovendien nog twee maanden in Colombia gebleven zonder enig verder probleem (CGVS p.3, 12 en CGVS 19/23773 p.15). Jullie verbleven die periode steeds op hetzelfde adres (CGVS p.4, 16). Uw bedreigers zijn u klaarblijkelijk nooit bij u thuis komen zoeken en ook uw familie werd met rust gelaten. U verklaart immers dat er niets meer gebeurde in de periode dat u nog in Colombia verbleef (CGVS p.16). Het dient geen betoog dat dit niet strookt met jullie voorgehouden vrees voor vervolging. U hebt verder ook geen aanwijzingen meer dat jullie momenteel nog gevisieerd zouden worden. Ook nadat u Colombia verliet deden zich immers geen nieuwe incidenten meer voor. Er is niemand naar jullie komen vragen (CGVS p.16-17 en CGVS 19/23773 p.15). Jullie familieleden verblijven nog steeds in Colombia, zonder daar problemen te ondervinden (CGVS p.5-6 en CGVS 19/23773 p.4). Dit wijst er allerminst op dat jullie daar wel een gegronde vrees voor

vervolgning zouden hoeven te koesteren of dat jullie daar een reëel risico op ernstige schade zouden lopen.

Het CGVS concludeert dat er, wat u betreft, in geval van terugkeer naar uw land van oorsprong geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of geen reëel risico op ernstige schade volgens de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet bestaat.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de COI Focus Republique de Colombia: Situation sécuritaire van juni 2018 blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn.

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia" van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Republique de Colombia: Situation sécuritaire van 7 juni 2018, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombie_situation_securitaire_20180607.pdf, en de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 13 november 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_veiligheidssituatie_colombia_20191113.pdf, blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict. Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander (regio Catatumbo), Arauca, de Pacific regio (Narino, Cauca, Valle del Cauca, Choco), Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en de zuidelijke grensregio. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 slechts 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen 458 burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Het aantal burgerslachtoffers tengevolge van willekeurig geweld is bijgevolg zeer beperkt in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, namelijk 50 miljoen in 2019 <http://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population/>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, de Pacific regio, Antioquia, Zuid Cordoba en de zuidelijke grensregio afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel gevisieerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenschappelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Wat de door u neergelegde documenten betreft dient te worden vastgesteld dat deze niets aan bovenstaande appreciatie wijzigen. Het betreft immers slechts uw originele identiteitskaart (d.d. 24/3/98), uw paspoort (d.d. 23/8/19) en kopieën van foto's en documenten van informaticaopleidingen die u gaf in het kader van uw project en foto's van in de verkiezingsperiode. Deze documenten vormen enkel een indicatie voor uw identiteit, herkomst en activiteiten, dewelke hier niet in twijfel worden getrokken. De foto van de plaats waar het eerste incident plaatsvond geeft enkel de plaats weer waar het zou zijn gebeurd. Hieruit kan geenszins worden afgeleid dat het incident effectief heeft plaatsgevonden. De internetartikels in verband met de situatie in Colombia hebben geen betrekking op uw persoonlijke problemen. Hierin wordt immers nergens melding gemaakt van uw partner of u. Tevens wordt er geen melding in gemaakt over het project waarmee u bezig was en/of de problemen die dit zou hebben teweeg gebracht voor u (CGVS 19/23773 p.10). Ook het door uw advocaat neergelegde rapport van de Colombiaanse ombudsman vormt geen indicatie voor het feit dat u persoonlijk problemen zou ondervinden bij terugkeer.

Tot slot dient nog te worden gewezen op het feit dat de overige verbeteringen die werden aanbracht na het lezen van de notities van het persoonlijk onderhoud, geen invloed hebben op bovenstaande appreciatie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De bestreden beslissing inzake verzoekster luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op (...)1989 te Bogota. U woonde in Fontibon te Bogota. Sinds 2009 woonde u in Buenos Aires, San Cristobal Sur te Bogota. U studeerde informatica tot 2010. Nadien begon u met uw partner een sociaal project genaamd "Tic familia y hogar", waarbij jullie aan verschillende kwetsbare doelgroepen informaticaopleidingen gaven. Van 2011 tot 2014 werkte u tevens bij ETB (telecomdienst Bogota), van 2015 tot 2016 bij "renta systemas" en tot slot van 2016 tot 2018 bij (...)

Begin 2019 begon u samen met uw partner O. J. M. L. (CG 19/23772; O.V. 8.924.653) in Chaguani, een dorp net buiten Bogota, met een sociaal project. Jullie deden dit in samenwerking met M. R. van Alianza Verde, die daar op dat moment campagne voerde om verkozen te raken in de gemeenteraad. Jullie

ondersteunden haar verkiezingscampagne door op verschillende plaatsen informatie te gaan geven over de informaticalessen die jullie zouden geven indien M. in oktober 2019 verkozen zou raken. Jullie zochten ook uit waar en op welke manier die lessen zouden kunnen plaatsvinden. Op 15 juni 2019 werden jullie aan een brug tegengehouden door drie mannen toen jullie vanuit Chaguani terugkeerden naar Bogota. Ze zeiden dat ze wel wisten wat jullie daar deden. Ze zeiden dat Chaguani terrein was van de 'aguilas negras' en dat jullie moesten vertrekken. Jullie vertrokken onmiddellijk en brachten M. hiervan op de hoogte. Ze zei dat jullie niet bang moesten zijn, dat jullie zich er niets van moesten aantrekken en gewoon moesten verder doen. Hierop namen jullie de beslissing het project verder te zetten. Jullie keerden nadien nog twee keer terug naar Chaguani in het kader van jullie project. Op 27 juli 2019 werden uw partner en u in Fontibon (Bogota) in de buurt van uw ouders bedreigd door twee personen op een motorfiets. Een van hen zei dat jullie al verwittigd waren dat Chaguani het terrein was van de aguilas negras en richtte zijn wapen op jullie. Uw partner sprong naar voor en duwde de man met het wapen, waardoor uw partner en u het op een lopen konden zetten en aan jullie aanvallers konden ontsnappen. Jullie kwamen tot de conclusie dat jullie niet langer in Colombia konden blijven en begonnen alles te regelen voor jullie reis. Jullie zijn legaal uit Colombia vertrokken op 25 september 2019. Jullie reisden via Amsterdam en kwamen in België aan op 27 september 2019. Jullie verzoek om internationale bescherming werd hier geregistreerd op 9 oktober 2019.

Ter staving van uw verzoek legt u uw originele identiteitskaart (d.d. 26/11/07), paspoort (d.d. 23/8/19) en het paspoort van uw dochter (d.d. 23/8/19) voor. U legt tevens kopieën voor van foto's en documenten van informaticaopleidingen die u gaf in het kader van uw project, foto's van in de verkiezingsperiode en een foto van de plaats waar het eerste incident plaatsvond en artikels in verband met de situatie in Colombia. Uw advocaat bezorgde tevens nog een rapport van de Colombiaanse ombudsman (Defensoria del Pueblo).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na uw gehoor bij het Commissariaat-generaal dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie bestaat.

U beroept zich immers op het vluchtmotief van uw partner O. J. M. L. (CG 19/23772; O.V. 8.924.653). In zijn hoofde diende te worden geconcludeerd dat hij er niet in was geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

De beslissing van uw partner luidt als volgt:

“(...)”

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In wat zich aandient als een eerste middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van “het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur”, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekers voeren inzake de bestreden beslissing aan dat bepaalde elementen van het vluchtrelaas niet in twijfel worden getrokken, dat de zogenaamde incoherente verklaringen wel coherent zijn, zij geven een uitleg inzake het gebrek aan materiële bewijsstukken, een uitleg inzake het zogenaamde beperkte politieke karakter van het sociaal project, een uitleg inzake het gebrek aan voorbeelden van personen die een gelijkaardige vervolging ondergingen, een uitleg inzake de twee maanden voorafgaand aan hun vertrek uit Colombia en aangaande de situatie na hun vertrek.

Vervolgens gaan zij in op het voordeel van de twijfel dat hen moet toegekend worden, verduidelijken ze dat hun profiel gelijkaardig is aan dat van andere personen die een persoonlijke en doelgerichte vervolging ondergaan in Colombia en besluiten zij dat ze als vluchteling moeten erkend worden.

2.1.2. In wat zich aandient als een tweede middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 48, 48/2, 48/4 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van *“het algemeen beginsel van voorzichtigheid”*, van *“het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur”*, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekers halen artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aan, alsook de artikelen 2 en 3 van het EVRM.

Zij menen dat er omwille van de in het eerste middel aangehaalde elementen redenen zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet en dat hun in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend.

2.1.3. In wat zich aandient als een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève, van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van *“het algemeen beginsel van voorzichtigheid”*, van *“het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur”*, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage bij het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. Op 8 januari 2021 brengt de verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota bij waarin zij refereert aan de COI Focus *“Colombia: veiligheidssituatie”* van 27 juli 2020.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Ontvankelijkheid van de middelen

2.3.2.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop

die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet doch geven zij niet de minste toelichting over de wijze waarop zij deze artikelen geschonden achten. De Raad ziet overigens niet in op welke wijze de artikelen 48 en 48/2 *in casu* geschonden zouden zijn, nu zij slechts in algemene zin bepalen dat een vreemdeling als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend indien hij voldoet aan de daartoe gestelde voorwaarden in het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, respectievelijk artikel 48/4 van die wet. Voorts voeren verzoekers in het eerste en derde middel de schending aan van de artikelen 48/5 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, zonder *in concreto* te verduidelijken op welke wijze deze artikelen door de bestreden beslissing geschonden zouden (kunnen) zijn.

2.3.2.2. In de mate dat verzoekers de schending aanvoeren van “*het algemeen beginsel van voorzichtigheid*” en “*het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur*” moet worden opgemerkt dat de Raad geen dergelijke beginselen bekend zijn en dat verzoekers nalaten hierbij verdere toelichting te geven, zodat dit onderdeel van het eerste, tweede en derde middel als onontvankelijk moet worden beschouwd.

2.3.2.3. In de mate dat verzoekers in het tweede middel aanvoeren dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houden de bestreden beslissingen op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.2.4. De middelen zijn, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “*afdoende*” wijze. Het begrip “*afdoende*” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissingen moeten duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan zij zijn genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissingen verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevatten deze beslissingen een motivering in feite, met name dat verzoekers de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) omtrent de incidenten die hebben geleid tot hun vertrek uit Colombia ernstige bedenkingen kunnen worden gemaakt gezien (i) zowel verzoeker als verzoekster hierover incoherente verklaringen aflegden: verzoeker repte bij het CGVS met geen woord over het feit dat hem bij het eerste incident werd gezegd zich niet als een “*jeanette*” te gedragen, wat hij wel verklaarde bij de DVZ, verzoekster en verzoekster legden incoherente verklaringen af over de *aguilas negras* (ii) zij geen bewijsstukken voorleggen van de door hen aangehaalde vervolgingsfeiten (iii) er vragen gesteld kunnen worden bij het politieke karakter van hun project: ze waren sinds 2010 bezig met dit project en ondervonden voor juni 2019 nooit problemen hieromtrent, de moeilijkheden zouden pas ontstaan zijn nadat ze gingen samenwerken met een politica van Alianza Verde gedurende een verkiezingscampagne, het was er hun vooral om te doen meer mensen te laten deelnemen aan hun project, het was toeval dat ze hun project aan haar campagne koppelden (iv) zij geen concrete voorbeelden kunnen geven van andere personen die gelijkaardige zaken als hen zouden hebben meegemaakt: verzoekers weten ook niet of andere personen die de campagne van deze politica steunden hierdoor problemen hadden en ze weten niet of deze politica zelf problemen heeft ondervonden, ze hebben er met haar niet meer over gesproken na wat hun is overkomen, dergelijke laconieke houding doet afbreuk aan de ernst en geloofwaardigheid van hun vrees (v) zij na het tweede en laatste incident nog twee maanden in Colombia gebleven zijn zonder enig probleem, hun bedreigers zijn hen nooit bij hen thuis komen zoeken en hun familie werd met rust gelaten, er zijn geen aanwijzingen dat ze momenteel nog gevisieerd zouden worden (B) er voor burgers

in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (C) de door hen neergelegde documenten niet bij machte zijn een ander licht te werpen op deze appreciatie. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de eerste bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Ook in de motieven van de tweede bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Daarnaast bevat ook deze beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekster verklaarde haar problemen volledig op de asielmotieven van verzoeker te baseren en geen eigen persoonlijke problemen te hebben gekend of te vrezen en dat in hoofde van verzoeker een weigeringsbeslissing werd genomen, waarbij de motieven van de eerste bestreden beslissing worden hernomen.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissingen onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissingen worden gelezen zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hierdoor tevens hebben kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De middelen kunnen in deze mate niet worden aangenomen.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Verzoekers verklaren hun land van herkomst te hebben verlaten naar aanleiding van problemen met een gewapende bende wegens hun activiteiten inzake een sociaal project voor een linkse politica. Verzoekers vermelden twee incidenten, het eerste op 15 juni 2019 en het tweede op 27 juli 2019. Bij het eerste incident werden verzoekers door drie personen op motoren tegengehouden en werd hun gezegd dat Chaguani, waar ze werkten aan een project om informaticalessen te geven aan de bevolking in samenwerking met een politica van Alianza Verde, het terrein was van de aguilas negras en dat ze moesten vertrekken. Bij het tweede incident werden verzoekers in Fontibon (Bogota) bedreigd door twee personen op een motor, een van hen zei dat ze al waren verwittigd dat Chaguani het terrein was van de aguilas negras en bedreigde hen met een wapen. Verzoekers konden ontsnappen en besloten te vertrekken uit Colombia.

2.3.4.2. Verzoekers voeren in het verzoekschrift aan dat hun samenwerking met de lokale politica van Alianza Verde in het dorp Chaguani niet in twijfel wordt getrokken. De Raad merkt op dat verzoekers hiermee voorbijgaan aan het motief in de bestreden beslissingen dat vragen kunnen worden gesteld bij het politiek karakter van dit project. In dit verband wordt verwezen naar de bespreking onder punt 2.3.4.5. van dit arrest.

Verzoekers stellen dat geen vraagtekens worden geplaatst bij de precieze omschrijving van het incident van 15 juni 2019. De Raad merkt op dat de commissaris-generaal in dit verband vaststelt dat er sprake is van incoherente verklaringen en verwijst hiervoor naar punt 2.3.4.3. van dit arrest.

Verzoekers menen dat het verbazing wekt dat *“in de bestreden beslissing op geen enkel moment wordt verwezen naar de verklaringen die beide echtgenoten met betrekking tot het incident dd. 27.07.2019 hebben afgelegd”* en dat deze verklaringen doorleefd en gedetailleerd zijn. In dit verband wordt erop gewezen dat in de bestreden beslissing duidelijk sprake is van *“de incidenten die hebben geleid tot uw vertrek uit Colombia”* en dat omtrent deze *“incidenten” “ernstige bedenkingen kunnen worden gemaakt”*. In dit verband wordt verwezen naar punt 2.3.4.3. van dit arrest. Verzoekers kunnen dus niet gevolgd worden waar zij benadrukken dat de geloofwaardigheid van dit incident van 27 juli 2019 niet in twijfel wordt getrokken door de verwerende partij.

2.3.4.3. De commissaris-generaal wijst in de bestreden beslissingen terecht op de volgende incoherenties in de verklaringen van verzoekers over de incidenten die hebben geleid tot hun vertrek uit Colombia:

“Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) had u verklaard dat tijdens het eerste incident werd gezegd dat u moest ophouden zich als een “jeannette” te gedragen in het dorp. Hierover rept u met geen woord bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS). Bij het CGVS verklaart u dat u toen gevraagd werd wat jullie in Chaguani deden en dat u zelf antwoordde dat u er in samenwerking met Monica van Alianze Verde bezig was met een project om daar les te geven (CGVS p.12). Uw partner daarentegen verklaart dan weer dat ze zeiden “we weten wel wat jullie daar doen” (CGVS 19/23773 p.11). U had de personen die u bedreigden nooit eerder gezien en weet er geen namen van (CGVS p.13). Bij het CGVS beweert u dat bij beide incidenten werd gezegd dat Chaguani het terrein is van de aguilas negras (CGVS p.12). U zou hierdoor met 100% zekerheid kunnen zeggen dat deze groepering achter beide incidenten zat (CGVS p.16). Op een gegeven moment haalde u zelfs aan dat ze letterlijk zeiden “we zijn van aguilas negras”. Wat later ontkende u dan weer dat ze dit zouden hebben gezegd. Ze zouden enkel hebben verwezen naar het feit dat Chaguani het terrein is van deze groepering (CGVS p.12, 14, 16). Het is frappant dat u nu verklaart zo zeker te zijn dat deze groepering verantwoordelijk zou zijn voor de door u aangehaalde vervolgingsfeiten, terwijl u bij de DVZ nog verklaarde niet te weten wie ze zijn en enkel te speculeren dat mogelijks de aguilas negras erachter zouden zitten omdat u in het dorp hoorde dat dit terrein was van deze groepering. U benadrukte toen dat u niet wist dat zij het waren, dat het enkel speculaties waren. Als u hiermee wordt geconfronteerd, herhaalt u simpelweg dat de bedreigers dit wel degelijk zouden hebben gezegd (CGVS p.19). De uitleg die hierover nog wordt geformuleerd in het kader van de opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud kan tevens niet overtuigen. Dat u enkel zou hebben verklaard niet te weten wie jullie probeerde te vermoorden omdat jullie geen tastbaar bewijs zouden hebben van wie hierachter zat, is geen verklaring voor het feit waarom u bij de DVZ zo sterk benadrukte dat het slechts speculaties waren - zeker temeer u nu steeds blijft volhouden dat bij beide incidenten letterlijk door henzelf werd verwezen naar de aguilas negras. Dit alles doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van jullie verklaringen.”

Verzoekers voeren in dit verband aan dat het feit dat verzoeker bij de DVZ wel en bij het CGVS niet heeft verklaard dat de personen bij het eerste incident tegen hem zeiden dat hij zich niet als een “jeannette” moest gedragen, een detail in het relaas betreft, dit is slechts een beledigende toevoeging en het nalaten deze opnieuw te vermelden, kan niet aangewend worden om de geloofwaardigheid van het relaas te ondergraven. De Raad merkt in dit verband op dat het in de bestreden beslissing opgeworpen motief omtrent het niet meer vermelden van de eerdere verklaring aangaande het moeten stoppen zich als een “jeannette” te gedragen, bijkomstig is en niet determinerend. Kritiek op dit overtollig motief kan dan ook niet leiden tot de hervorming van de bestreden beslissing.

Verzoekers bevestigen dat zij tijdens hun persoonlijk onderhoud meermaals hebben verklaard dat de drie personen van het eerste incident zeiden dat Chaguani het terrein is/tot het territorium behoort van de *aguilas negras*. Op p. 12 van verzoekers persoonlijk onderhoud werd genoteerd dat deze personen zeiden “wij zijn *aguilas negras*” maar dit berust volgens verzoekers op een fout in de vertaling, die trouwens onmiddellijk werd rechtgezet op p. 16. De Raad merkt op dat verzoekers hiermee louter de verklaringen van verzoeker en de bewoordingen van de bestreden beslissing herhalen, uit de notities van het gehoorverslag van verzoeker blijkt inderdaad dat hij dit heeft rechtgezet, zoals uitdrukkelijk wordt vermeld in de bestreden beslissing: “Op een gegeven moment haalde u zelfs aan dat ze letterlijk zeiden “we zijn van *aguilas negras*”. Wat later ontkende u dan weer dat ze dit zouden hebben gezegd. Ze zouden enkel hebben verwezen naar het feit dat Chaguani het terrein is van deze groepering (CGVS p.12, 14, 16).” Kern van dit motief is echter de volgende zin, namelijk dat het frappant is dat verzoeker bij het CGVS verklaarde zo zeker te zijn dat deze groepering verantwoordelijk was voor de vervolgingsfeiten, terwijl verzoeker bij de DVZ verklaarde niet te weten wie ze zijn en enkel te speculeren dat het deze organisatie was.

In het middel betwisten verzoekers vervolgens deze kern van dit motief, door te verwijzen naar hun opmerkingen gegeven na de persoonlijke onderhouden van 1 en 2 juli 2020. In deze opmerkingen, verstuurd per brief van 14 juli 2020, geven verzoekers een uitleg bij verzoekers verklaringen bij de DVZ. Vooreerst merkt de Raad op dat verzoekers ook opmerkingen hebben ingediend op 30 juni 2020, naar aanleiding van de gehoren bij DVZ. Daarin hebben zij geen uitleg gegeven over de verklaringen van verzoeker genoteerd in de vragenlijst, waar hij vermeldde dat het speculatie was dat de *aguilas negras* achter de feiten zaten. Het is pas nadat hun de notities van de persoonlijke onderhouden bij het CGVS werden toegestuurd, dat verzoekers in een brief van hun advocaat van 14 juli 2020 inzake de eerdere verklaringen van verzoeker bij de DVZ uitlegden dat hij gezegd had “in Chaguani hoorden (we) dat dit het territorium van de *Aguilas Negras* was” en dat hij daarmee ook bedoelde dat de personen die hen bij beide gebeurtenissen benaderden en bedreigden, dat expliciet zeiden. Inzake zijn eerdere verklaring bij de DVZ “dat ik niet wist wie ons bedreigd had en ons probeerde te vermoorden” legt verzoeker in deze

brief van 14 juli 2020 uit dat deze personen bij beide gebeurtenissen duidelijk hebben vermeld dat ze *aguilas negras* zijn maar dat verzoekers enkel hun eigen getuigenis hebben om dat te bewijzen, ze hebben geen fysiek of tastbaar bewijs van wie deze mensen zijn of van welke groepering ze deel uitmaken, daarom verklaarde verzoeker bij de DVZ dat ze daarover geen absolute zekerheid hebben en doelde hij dus op de afwezigheid van een fysiek bewijs, wat volgens hen niets afdoet aan het feit dat verzoekers ervan overtuigd zijn dat het om de *aguilas negras* gaat en dat de bedreigers dit zelf hebben vermeld.

Dit doet echter geen afbreuk aan het feit dat verzoeker tijdens het onderhoud bij het CGVS als antwoord op de vraag: *“Bij DVZ zei u niet te weten wie jullie bedreigden – zou enkel in dorp hebben gehoord dat dorp territorium was van aguilas negras. Vermeldde nergens dat bedreigers zelf verwezen naar feit dat Chaguani territorium was van aguilas negras”* verklaarde *“Ik heb dat gezegd en de bedreigers hebben dat ook gezegd”* waarmee hij bij één versie van zijn verklaringen blijft, wat geen afbreuk doet aan het feit dat zijn verklaringen hierover niet coherent zijn. Verzoekers uitleg in de brief van 14 juli 2020 bevat een uitleg en aanvulling *post factum*, die bedoeld lijkt om zijn verklaringen te stroomlijnen maar die geen afbreuk doet aan het feit dat hij bij DVZ verklaard heeft dat hij niet wist wie hen bedreigd had en wie hen probeerde te vermoorden. Zelfs al had verzoeker hiervan geen fysiek bewijs, mocht hij vermoed hebben dat het om de *aguilas negras* ging, had hij dit kunnen vermelden, *quod non*.

De Raad komt dus tot dezelfde conclusie als de commissaris-generaal in de bestreden beslissing: *“De uitleg die hierover nog wordt geformuleerd in het kader van de opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud kan tevens niet overtuigen. Dat u enkel zou hebben verklaard niet te weten wie jullie probeerde te vermoorden omdat jullie geen tastbaar bewijs zouden hebben van wie hierachter zat, is geen verklaring voor het feit waarom u bij de DVZ zo sterk benadrukte dat het slechts speculaties waren - zeker temeer u nu steeds blijft volhouden dat bij beide incidenten letterlijk door henzelf werd verwezen naar de aguilas negras. Dit alles doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van jullie verklaringen.”* Door louter hun vroegere uitleg te herhalen, doen verzoekers geen afbreuk aan dit motief in de bestreden beslissing.

Inzake dit motief laten verzoekers trouwens het volgende onderdeel ongemoeid: *“Bij het CGVS verklaart u dat u toen gevraagd werd wat jullie in Chaguani deden en dat u zelf antwoordde dat u er in samenwerking met Monica van Allianza Verde bezig was met een project om daar les te geven (CGVS p. 12). Uw partner daarentegen verklaart dan weer dat ze zeiden “we weten wel wat jullie daar doen” (CGVS 19/23773 p. 11).”* Ook dit element doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van hun verklaringen.

2.3.4.4. Inzake het niet voorleggen van bewijsstukken van de aangehaalde vervolgingsfeiten, stellen verzoekers dat het gaat over mondelinge bedreigingen en dat indien er samenhangende en aannemelijke verklaringen worden afgelegd die zoals *in casu* geloofwaardig kunnen worden beschouwd, het niet vereist is dat deze verklaringen worden bevestigd door bewijsstukken.

De Raad merkt op dat nu er geen bewijsstukken worden voorgelegd van de door verzoekers aangehaalde vervolgingsfeiten die ertoe hebben geleid dat zij Colombia hebben verlaten, inderdaad moet worden nagegaan of hun verklaringen voldoende consistent, precies, volledig en aannemelijk zijn opdat de relevante elementen van hun verzoek geloofwaardig kunnen worden geacht. Dit is wat er *in casu* gebeurt in de bestreden beslissingen, zodat kritiek op dit motief niet ter zake dienend is.

2.3.4.5. Inzake de vragen die rijzen bij het politieke karakter van hun project stelt de commissaris-generaal het volgende:

“Voorts kunnen tevens vragen gesteld worden bij het politieke karakter van jullie project. Jullie waren reeds sinds 2010 bezig met dit project en ondervonden voor juni 2019 nooit eerder problemen hieromtrent (CGVS p.8, 14 en CGVS 19/23773 p.5, 13). De moeilijkheden zouden pas zijn ontstaan doordat jullie gingen samenwerken met M. van Allianza Verde gedurende een verkiezingscampagne. Ook dit gaf de eerste maanden geen problemen (CGVS p.9, 14). U en uw partner waren geen lid van een politie partij en waren tevens geen door de wol geveerde politieke militanten van Allianza Verde. Jullie hebben binnen die partij zelfs met niemand anders dan Monica contact gehad (CGVS p.9 en CGVS 19/23773 p.6-7). Zowel uit de verklaringen van uw partner als die van uzelf blijkt dat het jullie er vooral om te doen was meer mensen aan jullie project te kunnen laten deelnemen, zodat jullie project zou kunnen groeien (CGVS p.13 en CGVS 19/23773 p.12). U verklaart letterlijk dat het door toeval was dat u uw project aan haar campagne koppelde, dat als u elders gelijkaardige kansen had gekregen, u het evengoed ergens anders en met iemand anders had kunnen doen (CGVS p.13). Jullie weinig verregaande link met deze verkiezingscampagne blijkt verder des te meer uit het feit dat uw partner

zelfs niet in staat was te zeggen hoeveel percent Alianza Verde uiteindelijk bij de verkiezingen in oktober 2019 behaalde of hoeveel stemmen M. toen kreeg (CGVS p. 19/23773 p.18)."

In het verzoekschrift zetten verzoekers uiteen dat het klopt dat hun project geen uitgesproken politiek karakter had, maar dat het wel een impliciete politieke impact had op de verkiezingscampagne van een politica van de Alianza Verde. Omdat dit een centrumlinkse partij is die een concurrent is van de verschillende rechtse politieke partijen gelieerd aan oud-president Uribe, werden verzoekers persoonlijk geïntimideerd door de rechtse paramilitaire groepering *aguilas negras*, geïntimideerd en bijna vermoord. Verzoekers benadrukken dat zij in hun verklaringen evenmin hebben beweerd dat er een politieke link zou zijn, maar zij verwijzen naar artikel 48/3, § 5 van de Vreemdelingenwet en benadrukken dat het hier gaat om een toegeschreven politieke overtuiging.

De loutere verwijzing naar een toegeschreven politieke overtuiging volstaat niet om *in concreto* aan te tonen dat verzoekers in Colombia daadwerkelijk worden bedreigd of vervolgd. De vluchtelingenrechtelijke vrees dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekers blijven wat dat betreft in gebreke. Verzoekers ontkennen niet dat hun project geen uitgesproken politiek karakter had en zoals hierboven reeds werd vastgesteld, zijn hun verklaringen over wie de personen waren die hen vervolgden, incoherent.

2.3.4.6. Inzake het motief dat verzoekers geen voorbeelden kunnen geven van personen die gelijkaardige zaken als hen hebben meegemaakt en ook niet weten of de politica zelf problemen had, ze hadden zelfs geen contact meer met haar na het laatste incident, en dat dit afbreuk doet aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door hen ingeroepen vrees, herhalen verzoekers dat zij per toeval via hun sociaal project betrokken geraakten bij de verkiezingscampagne van deze politica en geen contact meer met haar opnamen omdat zij het eerste incident danig gerelativeerd had.

Verzoekers lijken dit motief eerder te bevestigen dan te ontkennen, alleszins wordt vastgesteld dat verzoekers' uiteenzetting in het verzoekschrift geen afbreuk doet aan het feit dat een dergelijke laconieke houding opnieuw afbreuk doet aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door hen ingeroepen vrees, gezien deze informatie essentieel is om verzoekers' risico op vervolging in te schatten.

2.3.4.7. Inzake het motief dat ze nog twee maanden in Colombia bleven zonder enig verder probleem, stellen verzoekers dat zij hun bezittingen moesten verkopen om de vliegtickets te kunnen betalen, dat ze intussen thuis zijn gebleven en *quasi* niet buiten kwamen, ze namen dus voldoende voorzorgsmaatregelen. Aangaande het feit dat er geen incidenten meer waren na hun vertrek, stellen verzoekers dat door hun vertrek de doelstelling van de *aguilas negras* bereikt was: het project van verzoekers werd stopgezet, ze konden geen steun meer bieden aan de verkiezingscampagne. Verzoekers benadrukken dat personen met een gelijkaardig profiel als dat van hen het risico lopen op vervolging en dat hun vrees toekomstgericht moet worden beoordeeld; uit de COI focus blijkt immers dat politici en bij uitbreiding personen die met hen geassocieerd worden, alsook sociale leiders en bij uitbreiding personen die een sociaal project op poten zetten, een risicogroep vormen geïntimideerd door de paramilitaire groeperingen.

De Raad merkt op dat een verwijzing naar persoonlijke en doelgerichte vervolging van personen met een gelijkaardig profiel als dat van verzoekers, niet volstaat om aan te tonen dat verzoekers zelf in Colombia ook daadwerkelijk worden bedreigd of vervolgd. De vluchtelingenrechtelijke vrees dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekers blijven wat dat betreft in gebreke. Bovendien kunnen verzoekers niet gevolgd worden waar zij menen bij uitbreiding te vallen onder het profiel van politici of sociale leiders, gezien hierboven reeds werd vastgesteld dat hun band of toegeschreven band met een politica niet zeer nauw was en dat uit hun verklaringen blijkt dat zij hun sociaal project van 2010 tot begin 2019 zonder problemen konden uitvoeren.

Voor het overige ontkennen verzoekers niet dat zij niet werden lastig gevallen gedurende de twee maanden na het laatste incident waar zij nog in Colombia verbleven, zij bleven thuis maar zij werden daar niet lastig gevallen en ook de familie werd en wordt met rust gelaten. Dit wijst allerminst op een gegronde vrees voor vervolging of het risico op ernstige schade.

2.3.4.8. Waar verzoekers verwijzen naar informatie over het politionele en justitiële apparaat in Colombia, dat niet in staat zou zijn om bescherming te bieden tegen georganiseerde misdaadgroepen en bovendien banden zou hebben met deze groepen, bieden zij geen verklaring voor het feit dat uit hun

verklaringen niet blijkt dat zij hebben gepoogd om een klacht in te dienen bij politie of justitie en dus zelf geen concrete ervaringen hebben dat de politie *in casu* zou samenspannen met de betrokken bende.

Waar verzoekers menen dat een specifiek onderzoek moet worden gevoerd naar het risico op geweld door rechtse paramilitaire groeperingen zoals de *aguilas negras* in aanloop naar de lokale verkiezingen van 27 oktober 2019 en in dit verband verwijzen naar de COI Focus “Colombia – Veiligheidssituatie” van 13 november 2019, wordt herhaald dat verzoekers na het tweede incident op 27 juli 2019 nog twee maanden ongestoord op hun thuisadres in Colombia konden verblijven, zodat zij niet aannemelijk maken dat zij in de aanloop van de verkiezingen van oktober 2019 problemen ondervonden. Er wordt herhaald dat verzoekers naar aanleiding van de incidenten op 15 juni 2019 en op 27 juli 2019 incoherente verklaringen aflegden inzake de personen die hen bedreigden (wel of niet *aguilas negras*) en de vragen die hun gesteld werden toen ze bij het eerste incident werden tegengehouden (de drie personen wisten wel of niet wat verzoekers gaan doen waren in Changuani). Verzoekers maken bijgevolg niet aannemelijk dat zij problemen kenden in de aanloop van de lokale verkiezingen van oktober 2019, zodat hierover geen verder onderzoek moest worden gevoerd.

2.3.4.9. Inzake de door verzoekers voorgelegde documenten oordeelt de commissaris-generaal als volgt:

“Wat de door u neergelegde documenten betreft dient te worden vastgesteld dat deze niets aan bovenstaande appreciatie wijzigen. Het betreft immers slechts uw originele identiteitskaart (d.d. 24/3/98), uw paspoort (d.d. 23/8/19) en kopieën van foto’s en documenten van informaticaopleidingen die u gaf in het kader van uw project en foto’s van in de verkiezingsperiode. Deze documenten vormen enkel een indicatie voor uw identiteit, herkomst en activiteiten, dewelke hier niet in twijfel worden getrokken. De foto van de plaats waar het eerste incident plaatsvond geeft enkel de plaats weer waar het zou zijn gebeurd. Hieruit kan geenszins worden afgeleid dat het incident effectief heeft plaatsgevonden. De internetartikels in verband met de situatie in Colombia hebben geen betrekking op uw persoonlijke problemen. Hierin wordt immers nergens melding gemaakt van uw partner of u. Tevens wordt er geen melding in gemaakt over het project waarmee u bezig was en/of de problemen die dit zou hebben teweeg gebracht voor u (CGVS 19/23773 p.10). Ook het door uw advocaat neergelegde rapport van de Colombiaanse ombudsman vormt geen indicatie voor het feit dat u persoonlijk problemen zou ondervinden bij terugkeer.”

Deze motieven worden door verzoekers niet betwist, laat staan ontkracht of weerlegd, zodat ze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

2.3.4.10. Verzoekers beperken zich in wezen tot het louter poneren van een vrees voor vervolging, het volharden in hun incoherent bevonden verklaringen en het zonder meer tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter de motieven van de bestreden beslissingen niet ontcrachten en hun beweerde vrees voor vervolging niet aannemelijk maken.

Het betoog van verzoekers is niet dienstig om de hierboven aangehaalde gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers asielrelaas, te weerleggen of te ontcrachten. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Gelet op wat voorafgaat blijven verzoekers in gebreke de door hen voorgehouden problemen met de groepering *aguilas negras* in Colombia aannemelijk te maken. Hun betoog met betrekking tot het gebrek aan een intern vluchtalternatief in zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet en aan doeltreffende en niet-tijdelijke bescherming door de Colombiaanse overheid in de zin van artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet, alsook over de kwalificatie van de grond van vervolging *in casu*, is bijgevolg niet dienstig.

Deze vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet om aan verzoekers het voordeel van de twijfel toe te staan.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoekers geen elementen aanreiken waaruit kan blijken dat zij op deze grond nood zouden hebben aan subsidiaire bescherming.

2.3.5.2. In zoverre verzoekers zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroepen op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd werd dat hieraan geen geloof kan worden gehecht.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekers geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoekers maakten immers doorheen hun opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Colombia zouden hebben gekend.

2.3.5.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij terugkeert naar zijn land van herkomst, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Uit de informatie waaraan gerefereerd wordt in de bestreden beslissing blijkt dat de situatie in Colombia grondig is gewijzigd na de ondertekening op 24 november 2016 van de vredesovereenkomst tussen de regering van president Santos en de *Fuerzas armadas revolucionarias de Colombia - Ejército popular* (FARC-EP) die de 50-jarige burgeroorlog beëindigde. Uit diezelfde informatie blijkt eveneens dat de onderhandelingen voor het vredesproces met de *Ejército de liberación nacional* (ELN), de tweede grootste rebellengroepering, die aanvingen op 7 februari 2017, echter niet hebben geleid tot een staakt-het-vuren. Het intern gewapend conflict met de ELN blijft voortduren. Daarnaast vinden er nog steeds confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden worden ingepalmd door andere groeperingen, zoals de ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw zijn uitgebreid.

Gelet op de beschikbare landeninformatie wordt niet betwist dat er in Colombia een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich echter niet uit over het hele land, maar speelt zich af in bepaalde departementen. Zowel uit de *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia”* van UNHCR van september 2015, als de COI Focus *“République de Colombia: Situation sécuritaire”* van 7 juni 2018 en de COI Focus *“Colombia: veiligheidssituatie”* van 13 november 2019, komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn en dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Verwerende partij zet in haar aanvullende nota op basis van de meest recente landeninformatie, namelijk de COI Focus *“Colombia: veiligheidssituatie”* van 27 juli 2020 het volgende uiteen over de veiligheidssituatie in Colombia:

“Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Narino, Cauca, Valle del Cauca, Choco, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Uit de meest recente cijfers blijkt dat ook gedurende de periode van 1 december 2019 tot 1 juni 2020 het gewapend geweld zich voornamelijk afspeelt tussen de verschillende gewapende groeperingen onderling of de gewapende groeperingen en de militairen of politie. Het gaat om 260 incidenten waarvan bij 26 incidenten een beperkt aantal burgerslachtoffers viel. Gedurende deze referentieperiode vonden de meeste incidenten plaats in Cauca, Antioquia, Norte de Santander, Valle del Cauca en Narino. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt dat het aantal burgerslachtoffers tengevolge van willekeurig geweld de afgelopen jaren zeer beperkt blijft in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, dat in 2020 bijna 51 miljoen bedraagt <https://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, Narino, Cauca, Valle del Cauca, Choco, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard."

Verzoekers brengen geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn.

Op basis van deze analyse besluit de Raad dat niet blijkt dat voor verzoekers actueel een reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.3.5.4. Verzoekers tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekers niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers uitvoerig door het CGVS werden gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kregen zij de mogelijkheid hun

vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekers en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

2.3.8. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissingen geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.9. Waar verzoekers in uiterst ondergeschikte orde vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, tonen verzoekers echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet hersteld kan worden, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig januari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET